

JAANIPÄEVA TULES

(Jaanipäev -Ristija Johannese sündimise püha päev)

Ja sel ajal kui tuul tule üles puhus, põlesid lõpuni ning tõusid suitsu või tugeva soojusega üles survetest vabanemise petitsioonid ja soovid omandada uusi perspektiive..., oodates, korrektse usuga!, et palutu... täituks; et Püha Ristija Johannes saaks vahendajaks ja palved jõuaksid sinna..., kus uitab ringi Müsteerium.

“Ah!... -näib kuuluvat sealt, kus miski kohiseb- Uued petitsioonid!... Mõned on “imet nõudvad”...”.

Samuti on vajalik -küsimise ajal- koostööd teha, kaasa aidata. Põhiliselt selleks, et mitte muljet avaldada, mitte tekitada kadedust; et imed sünniks pehmelt, nagu supleja, kes uitab kaldapealsel: teda ei ole kunagi nähtud üleni merre sisenemas, kuid seal rannas ta on, nagu loomulik tegelane.

Ime...? Oh! Jah! Näivad olevat kasutusest väljas, niipalju akumulieritud teadmise ja niipaljude selgituste juures, ükskõik missuguse numbri järgi, mis täringust välja veereb... Puff! Näib, et nad on otsa saanud.

Imed on otsa lõppenud! Ja kõik on seletatud, selgitatud. Ja kõigest on aru saadud, mõistetud ja analüüsitud.

Kust kohast?... Ah!, jah! Vanglast.

Loomulikult, loomulikult. Visoon vanglast -vangina- kokkusurutud, pressitud universumist ja nii limiteeritud nagu mingi täringu külg -täna on 1, täna on 2, täna on 3, täna on 4, täna on 5, täna on 6-..., kõik ära seletatud. Aga kui ta vanglast välja saab ja märke tõuseb, või käib läbi orud, või navigeerib meredel või naudib meeli... Ah! Ja kui oleks mingi tunne, mida öelda?, kuidas seda seletada?

Oli hästi öeldud -olguigi et mitte selles tähenduses nagu me seda nüüd ütleme- see fraas, mis ütles: *“Ainult tänu imele olen elus”*. Jah. See on tõsi! Kui me natuke analüüsime hakkame, siis nii väheke kui seda elu on edasi kantud, kas pole, juhuslikult, tõsi, et ollakse elus ainult tänu imele?

Jah: *“Selle päeva ime, mis langes kokku sellega, et olin kohal, aga ei juhtunud, aga oleks võinud juhtuda...”. “Ma oleksin võinud sattuda selle löögi alla, aga ei...”. “Jah. See minu haigus, normaalne oluks, et teeb lõpu, kuid... ei. Jah, keemia... Aga ei. On veel midagi. Sest kaaslased jäid teele maha. Näed...”*

Ja iga üks võib oma imed päästa, taastada.

”Olen siin läbi ime”.

Jah... -nagu meile soovitab Palvuslik Tähendus-, kui me ”muutume, saame” imeliseks tulemuseks –”muutume, saame” teadvuse tähenduses; sest imed me oleme, aga see tuleb omaks võtta-, loomulikult, küsimus, mis otsekohe tekib, sellel XXI sajandil, on järgmine:

-Ja kas sel on aegumise kuupäev? Ehk siis, kestab veidike, saab otsa, ja hiljem tuleb uuesti tagasi nagu varem?

-Ei... Jah!...

-Kumba juurde jääme?

Vaadake. Ime on tõuge -he!-, üks selgeltnägemise tõuge, täiesti süütu, Loova Müsteeriumi poolt.

Üks süütu tõuge -selgeltnägev-... Salapärasest, Mõistetamatust Müsteeriumist.

-Nii et siis, elame tõugete baasil.

-Mis sa räägid?

-Jah. Mõned märkavad ja võivad üles lugeda mitmeid imesid oma elus. Teised eelistavad olla peakangelased; jäävad ruttu vanaks ja veelgi kiiremini lõpetavad atakkidega.

Kuid hingesügavuses ei saa keegi eitada oma imet: seda tõuget, mida oli vaja läbi elada, et... jätkata.

Jah: *"Sel päeval..." ja "mäletan seda korda..." -nagu ütlesid laulusõnad - mil ma sind kohtasin"...*

Aiiii! Kui lähedal, ja kui intiimne!... on Müsteerium. Armastaja Müsteerium. Kui lähedal ja kui intiimne ta on! Ja kui kaugele seda elatakse! Kaitstes maitsetega, soovidega, omanditega, saavutustega...

Vangistavad... põhjendused.

Võib-olla, võib-olla võinuks avastada, et petitioonid, mida vajatakse, kui ollakse vastakuti nendega, mis peavad ära minema, meiepoolse abi juures, saavad kaasa aidata.

Ja kui minu frigiidne õrnus on pealiskaudne, siis märgates seda, võin "valida", selle asemel, et olla näiliselt samariitlane või armuanni, ligimese armastuse samariitlane, kes näib kõike puuduvat, ent kellenigi ei jõua.

On lihtne petta, kui ollakse nii kaugel Loovast Armastusest!, et see tundub isegi loomulik olevat, mingi väline sentimentaalsus, kui tegelikkuses on kaitse ja põgenemine, et mitte olla tegelikult see..., mida tuntakse.

Kõik võivad olla yupid (*yupi!:* *hisp. kõnekeelne rõõmuhõisatus*) ja pühakud ühekorraga, aga on nii, et enamuses otsustavad olla yupid. Küsimus on valikus "Halleluuja" või "Yupi, yupi" vahel. "Yupi, yupi" tuleb odavam, on kättesaadavam, vähem kohustav, lennukam, enam... *"Ei, ei, ei, ei, igaks juhuks, ei, ei, ei"*.

"Halleluuja" nõuab vähemalt korrektset häädust. Vähemalt. Ja andes enesele aru, mida see tähendab, ehk peab siis seda kasutama väheke kui dekoori.

"Yupism" aga, vastupidiselt, ei vaja dekoori: lubab eksimist ja kiiresti andeks ja vabanduse palumist ja...oleks justnagu pihisa ise: *"Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, amen"*.

Üks kiriku suurtest pattudest: nad pühendusid alati kõikide pattude andeks andmisele.

Väga hea strateegia, et endale andesta kõiki oma kõrvalekaldeid.

Jah! Inimkogukonnad luuakse arrogantsi, vabanduse, tühisuse ja... mingi "Halleluuja"vahele, mis ümbruskonnas ringi tiirutab.

Kui hea, kui hea oleks, iga ühe abistamise nime all -selle vahel mida too palub ja millest soovib vabaneda-, ning teadmises, et seda võetakse kuulda, iga üks taastaks oma imed, muudaks need elavaks kogemuseks; elavaks kogemuseks, sest ilma kahtluseta, kord avastatud imed, mida iga üks läbi elab, on läbi elanud, võib märgata, et need on aktiivsed.

Imed ei aegu.

Neid võib -jah- tahte ja mõistusega tagasi lükata ja kõrvaldada. Või võib ka öelda, et... *«võib-olla oli see üks hulluse hetk, mil ma mõtlesin...»*.

Ah, jah, jah! Veel üks tühisus lisaks.

"Varem olin uskuja, aga nüüd olen märganud, et see on üks rumalus"-näiteks-

"Ah! Et sina ise oled märganud? Kui intelligentne! See on üllatavalt uskumatu..., et jõuad järelduseni, et sina ise oled end loonud".

Jah. Sellepärast, imedest lahtiütlemise ees, mis omas hetkes toimusid, ja mis seda on, olge ettevaatlikud: olge valvsad. Sest nüüd leiate põhjendusi ja seletusi, pange tähele, et alati jääb mingi servake..., et panna kokku langema kõike elemente, et see sündmus juhtuda saaks.

On kerge tunnetada, et selles Palvuslikus Tähenduses, isik kaotab või takistab, pidurdab või omab oma isiklikke kaalutlusi.

Kui minnakse palvetama, siis isiklikud kaalutlused, arvestused... on ülearused! Täielikult! Ei ole isiklikku arvamust. Ei ole isiklikku kriteeriumi.

On Universumi kuulamine.

On eksistentsi elamus, elav kogemus.

Ei ole hetk sisemiseks kollokviumiks. On kuulamise hetk assimilatsiooniks, heatahtlikuks aktseptatsiooniks.

Ei ole hetk diskussiooniks, kas usun või ei usu, kas mulle tundub see hea või halb!

See jätke hilisemaks!, siis kui olete ratsionaalses maailmas, kui teil on omad arvamused ja peate neid debateerima ja vastandama palvega, mida olete kuulanud!

Tõsi on ka, et see ei vii kuhugi, ei anna midagi. Ei anna midagi. Noh nii igal juhul ehk oma isikliku tähtsuse toetamiseks.

Jah. Väike palvuslik ime... -võiksime niiviisi öelda- peab meis emotsioone esile kutsuma, meid liigutama, sest me ei teadnud seda, me ei teadnud, mis see oli, ei teadnud, mis täna tuleb. See ei ole mingi jutluse, mingi loba korrumine!

Üks väike ime!... loomulik, nagu too, kes kõnnib merekaldal ja kunagi ei ole nähtud, et ta sinna sisse läheks... Kuid näib, et see on loomulik.

Vastupidiselt, kui võtame aja -kuna see meile peale sunnitakse- ja kasutame seda, selle asemel, et kustutada, ümberkirjutamiseks..., seda mis juba on kirjas, ja kirjutame seda meie stiilis ja meie moel, et võiksime meelde tuletada!...

Kui ime on tehtud ja see ei aegu, ja tuletame meelde -sest kirjutasime ümber- lugu, mida igal igaviku hetkel kirjutatakse, siis ei saa olla katkemisi, ei saa olla väljalõikeid, eraldatusi. See on üks tervik, mis tuksleb.

On nii nagu tahaksime võtta südame... ja eraldada kohad vatsakestest ning vahetada nende kohad. Ja öelda: *"Ei, aga mina... mina olen teadlik oma südamest"*.

Ei. Tukslemine lakkaks. "Tukslemine lakkaks". Ja elu muutuks põhjaminekuks, ehmatuseks, muretsemiseks... ebaõnneks.

On lihtne leida -nii nagu kaasajal elatakse- elu ilma isikliku ruumita, ülesharutatud, katki kulutatud ja alati muretsedes... selle üle millega tegelevad teised elud.

Hommikune udu on juba kadunud. Valgus muutub ärkvelolekuks ja muutub tähenduseks, suunaks.

Meeled on valvsad... ja neil ei jää muud üle kui püsida valguses. Koos sellega peavad nad reliseerima selle -selle!- päeva nõudmisi, koos kõikide mälestustega kõikide päevade imedest. Ja see saab selle päeva erinevaks tegema; innovaatiliseks; üllatavaks.

Kuid, nagu öeldud, koostöö on hädavajalik. See on kõige tühisem osa, kuid vajalik. Olgugi, et Müsteeriumit on ülearugi, kuid... interpretatsioon, mille teeme, märkide suhtes, viitab meile, et olgugi, et pole vajalik, personaalne panus tuleb anda.

Ärkvelolek kutsub meid teise hetke suunas. Ja kui me oskame seda hinnata, siis tõenäoliselt saab see olema nii imeline..., et kõik teised ärkamised, mis iga koidikuga saavad, saavad olema tõeliselt üllatavad ja me seisame silmitsi ärkamisega, milles on teadmise karisma, et meid toetatakse, teadmine, et meid hoitakse, teadmine imedest!, mis ei aegu, mis ei lõpe otsa, mis jätkavad tegutsemist. Ning mis vajavad meie mäletamist, mälu!..., et neid aktualiseerida, sest nad on ajatud.
